

Arrest

nr. 348 572 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 3 juni 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd op 26 februari 2026, diende op 26 februari 2026 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 2 april 2026 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 27 april 2026, nr. 345 561).

1.2. Op 1 juni 2026 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 13 juni 2026 staat haar repatriëring ingepland. Op 3 juni 2026 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek). Deze beslissing is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 01/06/2026

Overdracht CGVS: 02/06/2026

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §3, lid 5 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet worden genomen.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en Koerd van origine te zijn. U werd geboren in de stad Derik (Al Malikiyah) van de provincie Hasaka. U bent soennitisch moslim. U behaalde een universitair diploma en werkte als leerkracht en boekhouder.

Toen u één jaar oud was verhuisde u met uw familie omwille van economische reden naar Damascus waar u verbleef tot 2013 waarna u door de oorlog verhuisde naar Erbil (Iraaks Koerdistan). Hier leerde u uw ex-man kennen en huwde u in 2014. U kreeg twee kinderen met hem die momenteel in Erbil verblijven. Uw voormalige echtgenoot begon u twee jaar na het huwelijk slecht te behandelen, waarna in 2020 de scheiding werd geregeld. Na deze scheiding, keerde u terug naar Derik waar u leefde tot uw vertrek uit Syrië. In 2025 verbleef u nog een tweetal maanden in Damascus om uw reispaspoort te bekomen.

In januari 2026 verliet u aan de hand van uw eigen paspoort Syrië per vliegtuig en ging u via een transit in Dubai vervolgens naar Maleisië en Thailand. Vanuit Thailand reisde u met een vals paspoort tot in België waar u op 26 februari 2026 werd opgepakt in de luchthaven van Zaventem daar u geen geldig nationaal reisdocument kon voorleggen. Op 26 februari 2026 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer, allemaal kopieën: uw Syrische identiteitskaart, enkele pagina's uit uw Syrisch paspoort, uw geboorteakte, een uittreksel van de burgerlijke stand en een scheidingsakte, geboorteaktes van uw kinderen.

Op 27 maart 2026 bezorgde u opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Op 2 april 2026 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u vooreerst geen vrees kon aannemelijk maken omwille dat u vrouw en Koerd bent. Daarnaast kon er geen gegronde vrees tot vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, worden vastgesteld omtrent de situatie met uw voormalige echtgenoot. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 27 april 2026, in haar arrest nr. 345561 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. U ging niet verder in beroep.

Op 1 juni 2026 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 13 juni 2026 staat uw repatriëring gepland. Enerzijds verwijst u opnieuw naar de algemene situatie van Koerden in Syrië. Anderzijds geeft u aan dat u wegens uw psychische toestand tijdens uw eerste verzoek niet in staat was om de situatie met uw voormalige echtgenoot en diens familie in detail toe te lichten. Zo werd u door hem fysiek en seksueel mishandeld toen u met hem leefde in Erbil. Na de scheiding begon hij en zijn familie u te bedreigen. Zo werd u door zijn zus op straat in elkaar geslagen, beschuldigen ze u van overspel en zouden ze u willen doden op basis van eermoord. Uw kinderen die samen met hem verblijven zouden mishandeld worden. Zijn familie zou samengewerkt hebben met gewapende instanties (zoals SDF). Tijdens uw job als boekhoudster bij het departement van onderwijs in Derik ontdekte u geldverduistering waarna u de directie op de hoogte bracht. De directie had echter banden met de broer van uw voormalige echtgenoot die banden heeft met de SDF waarna u werd ontslagen en bedreigd. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: kopie verklaring advocaat uit Syrië, kopie uitbetalingen loon Syrië, kopie identiteitsdocumenten (en vertaling), kopie scheidingsakte (en vertaling), een vertaling van een geboorteakte, algemene informatie over Syrië in de vorm van Facebookposts en foto's.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U haalt enkele keren aan dat u psychisch niet stabiel bent (Schriftelijke Verklaring, Meervoudige Aanvraag – vertaling, 1 juni 2026, vraag 1.2 en 1.3).

U laat het echter na hier enig bewijs van neer te leggen waardoor dit niets meer is dan een blote bewering. Bijgevolg kan het CGVS hieromtrent geen rekening houden in de beoordeling van uw verzoek.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek deels baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, daar u vooreerst geen vrees kon aannemelijk maken omwille dat u vrouw en Koerd bent. Daarnaast kon er geen gegronde vrees tot vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, worden vastgesteld omtrent de situatie met uw voormalige echtgenoot. Dat u nu plots andere verklaringen aflegt over de situatie met uw voormalige echtgenoot, zo werd u jarenlang bedreigd, fysiek en seksueel mishandeld, heeft u problemen na de scheiding met uw schoonfamilie en hebben zij banden met de SDF, is weinig ernstig te noemen (Schriftelijke Verklaring, vraag 1.1). Voorts werd u door uw voormalige schoonzus in elkaar geslagen, werd beschuldigd van overspel, zou uw schoonfamilie u willen vermoorden op basis van eerwraak en kende u een incident op uw werk als boekhoudster met uw voormalige schoonbroer waardoor u werd ontslagen en bedreigingen kreeg (Schriftelijke Verklaring, vraag 1.1).

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze beweringen, aangezien u al deze gebeurtenissen niet benoemde bij uw eerste verzoek, noch bij uw voorbereidend interview op DVZ, of uw persoonlijk onderhoud met het CGVS noch in beroep bij de RvV. Dat u dit niet deed omdat u psychologisch onstabiel was en u schaamte voelde om te praten over het seksueel geweld met uw advocaat, is geen afdoende verklaring (Schriftelijke Verklaring, vraag 1.2 en 1.3). Zeker omdat, zoals hierboven werd aangetoond, u geen enkel begin van bewijs neerlegt van uw psychologische situatie, laat staan dat u enig objectief bewijs omtrent deze aangepaste verklaringen wist neer te leggen, waardoor dit alles niets meer is dan een blote bewering. Des te meer omdat u bij uw eerste verzoek aangaf zich goed en in staat te voelen om het persoonlijk onderhoud aan te vatten, u toen al aangaf dat u al uw redenen reeds kon vertellen bij DVZ en u tevens bevestigde dat de algemene veiligheidssituatie en de financiële situatie de enige redenen waren waardoor u Syrië verliet en niet kan terugkeren (CGVS, p. 2, 3, 20-21). Het gegeven dat u in uw tweede verzoek plots verschillende andere gebeurtenissen vermeldt geeft dan ook de zeer sterke indruk dat u dit louter doet met opportunistische beweegredenen aangezien uw eerste verzoek werd geweigerd, wat in beroep werd bevestigd.

Illustratief voor deze vaststelling is dat u in uw tweede verzoek verklaart dat uw voormalige echtgenoot en zijn familie, banden hebben bij de SDF (Schriftelijke Verklaring, vraag 1.1 en 2.7), maar toen u eerder bij uw eerste verzoek werd gevraagd of uw voormalige echtgenoot betrokken was bij groeperingen in dit ronduit ontkende (CGVS, p. 10, 12). Eveneens toen u de vraag werd gesteld of uzelf of familieleden banden hadden bij de SDF, ontkende u dit (CGVS, p. 18). U laat het na om doorheen uw tweede verzoek deze beweemde banden tussen uw voormalige schoonfamilie en de SDF op enige manier te concretiseren en legt hierover geen enkel bewijs neer, waardoor dit opnieuw een blote bewering is. Op eenzelfde manier beweemde u nu verschillende problemen te kennen met uw schoonfamilie en zouden zij u willen vermoorden op basis van eerwraak, maar toch verklaarde u eerder dat uw schoonfamilie liet weten dat u indien u een verblijfsvergunning in Europa zou bekomen, uw exman zou toestaan dat uw kinderen eveneens naar Europa zouden komen (CGVS, p. 10), wat niet wijst op een moeizame familiale relatie en zeker geen gewelddadige relatie zoals u nu doet uitschijnen, een vaststelling die de geloofwaardigheid hiervan opnieuw ondermijnt. Des te meer omdat u in uw huidige verzoek plots zei dat u werd bedreigd en in elkaar werd geslagen door de zus van uw ex-man, maar u opnieuw eerder bij uw eerste verzoek aangaf geen enkel persoonlijk incident of probleem te hebben meegemaakt in Syrië (CGVS, p. 20). Uw verklaringen in het kader van uw volgend verzoek vertonen een duidelijk opportunistisch karakter, waarbij u eerder aangehaalde (en door het CGVS onvoldoende bevonden) elementen zondermeer aandikt, hierbij geen rekening houdend met uw eerdere verklaringen die deze aanpassingen vaak volledig tegenspreken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u opnieuw verwijst naar het gegeven dat u Koerd en vrouw bent (Schriftelijke Verklaring, vraag 2.1). Beide elementen werden reeds omstandig gemotiveerd in uw eerste

verzoek om internationale bescherming en bevestigd in beroep door de RvV. Het louter herhalen van deze motieven toont op geen enkele manier aan dat het CGVS fout zat in haar eerdere beoordeling. Het CGVS verwijst opnieuw naar de beschikbare landeninformatie waaruit niet blijkt dat het louter feit dat iemand vrouw en Koerd is, volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (EUAA, COI Query Syria van oktober 2025, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_10_EUAA_COI_Query_Response_Q33_Syria_Major_Human_rights.pdf; EUAA, COI report: Syria - Country Focus van 7 juli 2025, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus-July-2025>; EUAA, COI report: Syria - Country Focus van 25 maart 2025, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-reportsyria-country-focus>; EUAA, Country Guidance: Syria van 2 december 2025, beschikbaar op <https://www.euaa.europa.eu/country-guidance-syria>) en (COI Focus Syrië: de situatie in Noordoost-Syrië (voormalig DAANES-gebied) van 19 mei 2026, beschikbaar op www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_syrie_de_situatie_in_noordoost-syrie_voormalig_daanes-gebied_20260519.pdf; COI Query Response – Syria van 26 maart 2026, beschikbaar op www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-03/2026_03_EUAA_COI_Query_Response_Q11_Syria_Developments_Concerning_Situation_of_Kurds_het_Algemeen_Ambtsbericht_Syrië_van_januari_2026, beschikbaar op www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2026/01/30/algemeenambtsbericht-syrie-januari-2026/Algemeen+ambtsbericht+Syrie+januari+2026.pdf; EUAA, COI Query Syria van oktober 2025, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_10_EUAA_COI_Query_Response_Q33_Syria_Major_Human_rights.pdf; EUAA, COI report: Syria Country Focus van 7 juli 2025, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-reportsyria-country-focus-July-2025>; EUAA, COI report: Syria - Country Focus van 25 maart 2025, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus>; EUAA, Country Guidance: Syria van 2 december 2025, beschikbaar op www.euaa.europa.eu/country-guidance-syria).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en scheidingsakte legde u reeds neer in uw eerste verzoek om internationale bescherming en werden daar beoordeeld. De verklaring van een Syrische advocaat die getuigt over wat u meemaakte (Schriftelijke verklaring, vraag 3.1) is louter subjectief van aard en heeft een gesolliciteerd karakter waardoor dit geen bewijswaarde heeft. Bovendien betreft het een kopie, dat steeds onderhevig kan zijn aan allerlei knip- en plakwerk, hetgeen de bewijswaarde ervan opnieuw relateert. De documenten omtrent de uitbetaling van uw loon tonen louter aan dat u betaald werd in Syrië, maar zijn niet in staat bovenstaande problematieken te bewijzen, laat staan dat het een aanwijzing zou zijn van uw plots toevoeging dat u ontslagen werd wegens banden tussen uw werkgever en uw vroeger schoonbroer, opnieuw een duidelijke aandikking van uw origineel relaas. Op eenzelfde manier toont de vertaling van een geboorteakte uw motieven niet aan. Tot slot legde u algemene informatie neer om de veiligheidssituatie in de provincie Hasaka aan te tonen. Deze situatie wordt infra meer in detail besproken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend, indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het bestaan van een gewapend conflict volstaat niet om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar er moet ten minste sprake zijn van een situatie van willekeurig geweld. Het geweldniveau in Syrië kan verschillen van regio tot regio en bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie moet rekening worden gehouden met de volgende elementen:

i) de aanwezigheid van actoren van geweld; ii) de aard van de gebruikte tactieken en methoden; iii) de frequentie van veiligheidsincidenten; iv) de mate waarin het geweld geografische gespreid is binnen een provincie; v) het aantal burgerslachtoffers; vi) de mate waarin burgers de provincie zijn ontvlucht als gevolg van het gewapende conflict.

Bij de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in Syrië wordt rekening gehouden met de COI Focus Syrië: de situatie in Noordoost-Syrië (voormalig DAANES-gebied) van 19 mei 2026, beschikbaar op www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_syrie_de_situatie_in_noordoost-syrie_voormalig_daanes-gebied_20260519.pdf, de COI Focus

Syrië: Veiligheidssituatie (ACLED) van 31 maart 2026 (beschikbaar op www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_syrie_veiligheidssituatie_acled_20260331.pdf), de COI Query Response – Syria van 26 maart 2026 (beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-03/2026_03_EUAA_COI_Query_Response_Q11_Syria_Developments_Concerning_Situation_of_Kurds_euaa_Country_Guidance_Syria_van_2_december_2025) (beschikbaar op <https://www.euaa.europa.eu/country-guidance-syria>), de COI Query Response – Syria van 1 oktober 2025 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_10_EUAA_COI_Query_Response_Q33_Syria_Major_Human_rights.pdf), het EUAA COI Report: Syria – Country Focus van juli 2025 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus-July-2025>) en het EUAA COI Report: Syria – Country Focus van maart 2025 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus>).

Wat betreft de algemene situatie in Syrië:

Op 27 november 2024 lanceerden gewapende groepen onder leiding van Hay'at Tahrir al-Sham (HTS), vanuit Idlib een offensief tegen het bewind van president Bashar Al-Assad. Op 8 december 2024 bereikten ze Damascus en namen ze de controle over de hoofdstad over, terwijl president Assad diezelfde dag het land verliet. Hiermee kwam een eind aan ruim vijf decennia heerschappij van de Assad-familie en ruim twaalf jaar burgeroorlog in Syrië. Op 29 januari 2025 werd een overgangsregering gevormd, met Ahmed al-Sharaa als overgangspresident. Hoewel de regimewissel een belangrijk keerpunt voor Syrië vormde, blijft de veiligheidssituatie fragiel. Het staatsapparaat van het Assad-regime is ontmanteld, maar talrijke actoren uit de burgeroorlog blijven actief.

Volgens de commissaris-generaal is er in geen enkele provincie van Syrië sprake van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Wegens de regionale verschillen van het geweldniveau, wordt er rekening gehouden met de veiligheidssituatie in de plaats waar u vandaan komt in Syrië, in dit geval de provincie Hasaka.

Wat betreft de specifieke situatie in Hasaka:

- Actoren: De provincie Hasaka stond tot januari 2026 grotendeels onder controle van de Syrische Democratische Strijdkrachten (SDF). Na het offensief van de overgangsregering in de DAANES-regio in de tweede helft van januari 2026, ondertekenden president Ahmed al-Sharaa en DAANES-leider Mazloum Abdi op 30 januari een akkoord dat voorziet in de administratieve integratie van DAANES in de Syrische staatsstructuur en de militaire integratie van de SDF in het regeringsleger. Als gevolg hiervan kwam het grootste deel van het vroegere DAANES-gebied onder controle van de overgangsregering, terwijl de SDF enkel nog controle behield over zones rond Qamishli. In een noordwestelijk gebied dat grenst aan Turkije zijn Turkse militaire posten. Het Amerikaanse leger heeft bases in de provincie, hoewel een deel van de infrastructuur is teruggetrokken naar Irak. Een klein Russisch contingent is gestationeerd in Qamishli. Cellen van Islamitische Staat (IS) blijven actief in de provincie.

- Incidenten: Van december 2024 tot september 2025 registreerde ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) 563 veiligheidsincidenten in de provincie Hasaka, wat neerkomt op gemiddeld 13,4 incidenten per week. Na een piek in januari 2025 nam het aantal incidenten daarna vrijwel gestaag af tot gemiddeld 6,4 veiligheidsincidenten per week in de periode van juni tot september 2025. Tussen oktober 2025 en februari 2026 steeg het aantal veiligheidsincidenten opnieuw naar gemiddeld 11,5 incidenten per week. Het district Hasaka werd in deze referentieperiode het meest getroffen door veiligheidsincidenten, gevolgd door Qamishli en Ras Al-Ayn. De geregistreerde incidenten omvatten explosies/geweld op afstand, gevechtsincidenten en geweld tegen burgers.

In de loop van 2025 waren er arrestatiecampagnes onder leiding van de SDF, waarvan sommige gericht waren op burgers. IS bleef actief, wat aanleiding gaf tot invallen en arrestaties door de SDF en de door de VS geleide coalitie. Ondanks het staakt-het-vuren van maart 2025 hervatten Turkije en het SNA de aanvallen op SDF-posities. Daarnaast waren er enkele vuurgevechten tussen twee kleinere, rivaliserende Arabische stammen en tussen Asayish en drugsmokkelaars. Voorts waren er enkele incidenten met onduidelijk motief.

Vanaf begin september 2025 namen de confrontaties tussen de SDF en de strijdkrachten van de overgangsregering in intensiteit toe. In de tweede helft van januari 2026 waren er ongeveer twee weken lang hevige gevechten tussen de SDF en de strijdkrachten van de overgangsregering. Het hoogtepunt lag in de derde week van januari 2026, met luchtaanvallen, vuurgevechten en tankgevechten in en rond de provinciehoofdplaats Hasaka. Er zijn berichten dat de SDF burgers en Koerdische deserteurs executeerde. Islamitische Staat viel in dezelfde periode twee gevangenen aan en er vielen doden bij gevechten tussen Koerdische strijders en IS-militanten. In de overige districten van de provincie bleef het geweldsniveau lager,

mede doordat de opmars van het regeringsleger vanuit het zuiden grotendeels stagneerde ter hoogte van Hasaka. In het district Ras al-Ayn werden drie doden gemeld. In het district Qamishli doodde de SDF op 20 januari tien burgers in Hanwah al-Kabira onder onduidelijke omstandigheden. Bij diverse andere incidenten vielen er tussen 20 en 27 januari nog vijf doden. In het district al-Malikiyya werd hevig gevochten vooraleer het regeringsleger de grensovergang Al-Yarubia kon innemen. Op 21 januari kwamen daar tien regeringssoldaten om bij een explosie in een door de SDF met boobytraps beveiligd munitiedepot.

Na 24 januari 2026 nam het geweld rondom de stad Hasaka af, hoewel er zich incidenten bleven voordoen tot aan de ondertekening van het akkoord op 30 januari, wanneer de gevechten helemaal ophielden.

Explosieve oorlogsrestanten zijn wijdverspreid in de provincie en treffen woonwijken, infrastructuur en belangrijke toegangswegen, met name in landbouwgebieden.

Het waterstation van Alouk is nog steeds buiten gebruik, wat gevolgen heeft voor de watervoorziening in de stad Hasaka.

- *Burgerslachtoffers:* Van december 2024 tot september 2025 registreerde de SNHR (The Syrian Network for Human Rights) 12 burgerslachtoffers, wat overeenkomt met 1 burgerdode per 100.000 inwoners. Van oktober 2025 tot februari 2026 registreerde ACLED 176 doden, waaronder burgerslachtoffers. De meeste doden vielen in de tweede helft van januari 2026, voor het ondertekenen van het bestand op 30 januari 2026.
- *Ontheemden:* UNHCR rapporteert migratiebewegingen van intern ontheemden zowel van als naar de provincie.

Er zijn ook terugkeerders uit het buitenland.

Conclusie:

- *De huidige situatie in de provincie Hasaka is niet van die aard dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*
- *In de provincie Hasaka vindt willekeurig geweld plaats, maar niet op een hoog niveau, waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou zijn in geval van terugkeer naar deze provincie.*

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Syrië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

2.2. Verzoekster is ter terechtzitting vertegenwoordigd.

Verzoeksters raadsvrouw vraagt ter terechtzitting om uitstel van de zittingsdatum omdat er geen vervoer geregeld kon worden om verzoekster naar de zitting te brengen.

Er is echter geen wettelijke verplichting voor de Raad om de persoonlijke verschijning van een verzoekende partij te bevelen. De procedure heeft immers een schriftelijk karakter (artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet). De advocaat van verzoekster heeft verzoekster vertegenwoordigd en kon toelichting geven bij het ingediende verzoekschrift. Op de vraag om uitstel van de zitting kan in voorliggend geval dan ook niet worden ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster ontwikkelt middelen als volgt:

“Eerste middel – Schending van artikel 57/6/2, § 1 juncto de artikelen 48/4-48/6 en 48/7 Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht (art. 62 Vw. en de Wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

1. Artikel 57/6/2, § 1 Vw. legt een ontvankelijkheidsdrempel op: het CGVS onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor bescherming in aanmerking komt. Dit is géén volwaardig geloofwaardigheidsonderzoek ten gronde.

2. Verzoekster legt wel degelijk een nieuw en doorslaggevend stuk neer – het medisch verslag – dat in het eerste verzoek ontbrak en dat zowel de geweldfeiten objectificeert als de late onthulling verklaart. Het CGVS stelt nochtans dat ‘geen bewijs’ van de psychische toestand werd neergelegd, zodat het om een ‘blote bewering’ zou gaan.

3. Het is in de internationale beschermingspraktijk algemeen erkend dat slachtoffers van seksueel en gendergerelateerd geweld dergelijke feiten dikwijls pas laatstijdig en stapsgewijs onthullen, omwille van trauma, schaamte en vrees voor stigmatisering.

4. Het EHRM oordeelt vast dat wanneer een medisch verslag een sterke aanwijzing biedt dat de letsels door foltering of mishandeling kunnen zijn veroorzaakt, de bewijslast verschuift naar de Staat, die elke twijfel over de oorzaak moet wegnemen, des te meer gelet op het absolute karakter van artikel 3 EVRM en de kwetsbare positie van verzoekers om internationale bescherming. De Raad van State heeft die rechtspraak overgenomen en uitdrukkelijk geoordeeld dat een sterke aanwijzing van foltering, gestaafd door een medisch verslag, niet kan worden verworpen door louter te verwijzen naar de onvolledigheid van het relaas. Het is precies dat wat het CGVS in casu doet.

5. Het CGVS kwalificeert de nieuwe verklaringen niettemin als ‘opportunistisch’, hoofdzakelijk omdat verzoekster bij haar eerste verzoek de band van haar ex-echtgenoot met de SDF zou hebben ontkend. Door uit dat éne element een algemeen opportunisme af te leiden, gaat het CGVS voorbij aan de kern van het volgende verzoek – de medisch geobjectiveerde intrafamiliale en seksuele geweldsgeschiedenis en de eervraakdreiging – die een zelfstandige beschermingsgrond vormt, los van de precieze banden van de belagers.

Ook de twee bijkomende tegenstrijdigheden die het CGVS aanhaalt — dat verzoekster bij haar eerste verzoek de banden van haar ex-echtgenoot met de SDF ronduit ontkende en dat zij verklaarde haar ex-man te zullen toestaan dat de kinderen naar Europa zouden komen— moeten in datzelfde licht worden begrepen.

Het ontkennen van de SDF-banden betreft een randelement dat losstaat van de zelfstandige kern van het verzoek (partnergeweld, seksueel geweld en eerwraak), terwijl de wens om haar sinds jaren afgenomen kinderen bij zich in veiligheid te brengen geenszins onverenigbaar is met de vrees voor de ex-echtgenoot, maar er integendeel uit voortvloeit.

6. Bovendien moet de aanvankelijk onvolledige en deels ontkennende verklaring van verzoekster worden begrepen in het licht van de bijzondere omstandigheden waarin haar eerste verzoek werd afgenomen. Dat eerste verzoek werd ingediend en behandeld terwijl verzoekster zich in detentie bevond: zij werd op 26 februari 2026 in de luchthaven van Zaventem staande gehouden omdat zij geen geldig reisdocument kon voorleggen, werd in vasthouding geplaatst en diende nog diezelfde dag, vanuit detentie en in een versnelde procedure, haar eerste verzoek in, kort na een uitputtende en clandestiene reis. Het is algemeen aanvaard, en wordt bevestigd in de richtsnoeren van UNHCR en de EUAA, dat detentie een zware psychische belasting met zich meebrengt en dat een gehoor in detentie, onder tijdsdruk en in een klimaat van angst en wantrouwen, bijzonder ongeschikt is voor de spontane onthulling van intieme en met schaamte beladen feiten zoals seksueel en intrafamiliaal geweld. De combinatie van haar — thans medisch vastgestelde — posttraumatische toestand, de schaamte die eigen is aan slachtoffers van seksueel geweld, en de stresserende detentie- en versnelde procedure verklaart afdoende waarom verzoekster die feiten bij haar eerste verzoek niet of slechts onvolledig kon benoemen en bepaalde randelementen (zoals de banden met de SDF) zelfs minimaliseerde of ontkende.

Het CGVS heeft nagelaten deze determinerende context in zijn geloofwaardigheidsbeoordeling te betrekken, hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de plicht tot een individuele en trauma-sensitieve beoordeling en van het voordeel van de twijfel (art. 48/6, § 4 Vw.; zie ook het tweede middel). Dat verzoekster zich pas in een latere fase, buiten de druk van de aanvankelijke detentie- en grensprocedure, volledig heeft kunnen uitspreken, ondermijnt haar geloofwaardigheid niet, maar verklaart ze.

7. Tot slot schendt de beslissing artikel 48/7 Vw.: nu het medisch verslag ietsels vaststelt die compatibel zijn met eerder ondergane vervolging of ernstige schade, geldt het wettelijk vermoeden van een gegronde vrees, behoudens goede redenen om aan te nemen dat die zich niet zal herhalen. Het CGVS heeft dit vermoeden niet onderzocht, laat staan weerlegd.

Door een nieuw en doorslaggevend stuk te miskennen, de laattijdige onthulling van seksueel geweld zonder trauma-sensitieve beoordeling als ‘opportunistisch’ af te doen en de ontvankelijkheidsdrempel te verwarren met een onderzoek ten gronde, is de bestreden beslissing onwettig.

Tweede middel – Schending van artikel 48/9 Vreemdelingenwet (bijzondere procedurele noden) en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het CGVS stelt dat het ‘geen bijzondere procedurele noden’ kon vaststellen. Die vaststelling is onhoudbaar in het licht van het medisch verslag, dat een ernstige psychische kwetsbaarheid documenteert (suïcidale ideatie blijkend uit een afscheidsbrief, herbelevingen, hallucinaties, slaapdeprivatie) bij een vrouw die verklaart slachtoffer te zijn van langdurig fysiek en seksueel geweld en die zich in detentie bevindt.

2. Artikel 48/9 Vw. verplicht het CGVS de bijzondere procedurele noden actief te beoordelen en passende steunmaatregelen te treffen. Het loutere gebrek aan een ‘bewijs’ ontslaat het CGVS niet van die onderzoeksplicht, te meer daar het medisch verslag voorlag. Het uitblijven van een trauma-sensitief gehoor – in een versnelde detentieprocedure – tast de wettigheid van de beslissing aan.

Derde middel – Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet (vluchtelingenstatus) – gegronde vrees wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep

1. Verzoekster behoort tot ten minste drie elkaar versterkende sociale groepen (art. 48/3, § 4, d) Vw.): (i) alleenstaande/gescheiden vrouwen zonder mannelijke beschermer, (ii) vrouwen die slachtoffer zijn (geweest) van seksueel geweld, en (iii) vrouwen die door de (schoon)familie worden gepercipieerd als hebbende de ‘eer’ geschonden, met een daaruit voortvloeiend risico op eerwraak.

2. De recentste EUAA Country Guidance: Syria (december 2025) bevestigt dat bepaalde handelingen jegens vrouwen vervolging uitmaken, waaronder eerwraak en buitengerechterlijke doding, seksueel geweld en gedwongen huwelijk. Zij identificeert als risicoverhogende omstandigheid uitdrukkelijk de persoonlijke status: vrouwen zonder echtgenoot of mannelijke verwanten zijn bijzonder kwetsbaar om gevisieerd te worden; door vrouwen geleide huishoudens kampen met economische uitsluiting, sociale stigmatisering, gebrek aan documenten en een verhoogd risico op seksuele uitbuiting. De richtlijn wijst er voorts op dat eerwraak zich vooral voordoet in gebieden waar stammen een belangrijke rol spelen, zoals in het noordoosten van Syrië – de herkomstregio van verzoekster.

3. Beslissend is dat dezelfde richtlijn vrouwen die eerder slachtoffer waren van seksueel geweld uitdrukkelijk erkent als een bepaalde sociale groep, wegens hun gemeenschappelijke en onveranderlijke achtergrond en de stigmatisering verbonden aan het overleven van seksueel geweld. Het Hof van Justitie heeft bevestigd dat vrouwen een sociale groep kunnen vormen, en dat de cumulatie van discriminerende maatregelen vervolging kan uitmaken. Het EHRM oordeelde reeds dat de verwijdering van een vrouw die zich aan de heersende genderrollen had onttrokken (scheiding) artikel 3 EVRM schendt – een situatie die nauw aansluit bij die van verzoekster.

4. Het CGVS herleidt het profiel van verzoekster ten onrechte tot 'louter vrouw en Koerd zijn' en gaat voorbij aan haar geïndividualiseerde geschiedenis van intrafamiliaal en seksueel geweld, aan de eerwraakdreiging en aan haar statuut van alleenstaande gescheiden vrouw zonder netwerk. De beschikbare landeninformatie toont aan dat de (overgangs)autoriteiten geen effectieve bescherming bieden tegen gendergerelateerd geweld. Een intern vestigingsalternatief is voor een alleenstaande gescheiden vrouw zonder netwerk niet redelijk.

Vierde middel – Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming), in het bijzonder de punten b) en c) – de veiligheidssituatie in Hasaka

1. Wat artikel 48/4, § 2, b) betreft, dreigt verzoekster bij terugkeer te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling, gelet op de gedocumenteerde geweldsgeschiedenis, de eerwraakdreiging en haar precare psychische toestand.

2. Wat artikel 48/4, § 2, c) betreft, is de motivering van het CGVS over de provincie Hasaka onvoldoende geïndividualiseerd en intern tegenstrijdig. De herkomstregio van verzoekster, Derik (Al-Malikiyah) in Hasaka, ligt in het noordoosten van Syrië, waar de veiligheidssituatie sinds eind 2024 bijzonder volatiel is en in 2026 sterk is verslechterd.

3. Reeds vóór de escalatie van 2026 documenteerde de EUAA voor Hasaka: arrestatiecampagnes tegen burgers, quasi-dagelijkse Turkse en SNA-aanvallen sinds december 2024, burgers die door ongeïdentificeerde gewapende mannen werden doodgeschoten, en aanhoudende ISIL-activiteit; volgens de geraadpleegde bronnen bleef het actieve conflictrisico in noordoostelijk Syrië, met inbegrip van Hasaka, 'meer dan elders' in het land aanwezig.

4. Begin januari 2026 escaleerde het conflict tussen de regeringstroepen en de SDF. Tegen 18 januari 2026 drongen de regeringstroepen door tot in Raqqa, Deir ez-Zor en Hasaka en namen zij kritieke infrastructuur over; de gevechten veroorzaakten doden en grootschalige ontheemding (tienduizenden verdreven). Human Rights Watch meldde dat de bescherming van burgers in het noordoosten tekortschoot, met onder meer het afsnijden van water en elektriciteit en arrestaties van Koerdische inwoners.

5. Op 3 februari 2026 ontplooiden regeringstroepen zich in de steden Hasaka en Qamishli; een deel van de Koerdische bevolking blijft apprehensief en vreest geweld.

6. Het CGVS beoordeelt de veiligheidssituatie in Hasaka weliswaar uitvoerig, maar trekt uit zijn eigen landeninformatie een kennelijk minimaliserende en daarmee onverenigbare conclusie. De bestreden beslissing erkent immers zelf dat het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Hasaka in de periode oktober 2025 – februari 2026 steeg tot gemiddeld 11,5 per week, dat het district Hasaka het zwaarst getroffen werd, dat er in de tweede helft van januari 2026 gedurende ongeveer twee weken hevige gevechten plaatsvonden tussen de SDF en het regeringsleger (met luchtaanvallen, vuurgevechten en tankgevechten), dat er berichten zijn dat de SDF burgers en Koerdische deserteurs executeerde, dat Islamitische Staat actief bleef, en dat explosieve oorlogsrestanten wijdverspreid zijn en woonwijken, infrastructuur en toegangswegen treffen. Beslissend is dat de beslissing uitdrukkelijk vaststelt dat in het district Al-Malikiyya — de herkomstplaats van verzoekster (Derik) — hevig werd gevochten vooraleer het regeringsleger de grensovergang Al-Yarubia kon innemen. Door op grond van die vaststellingen niettemin te besluiten dat het geweldniveau niet hoog genoeg is en dat een 'hogere niveau van persoonlijke omstandigheden' vereist is, past het CGVS de glijdende schaalbenadering verkeerd toe: hoe meer individuele risicofactoren een verzoeker aantoont, hoe lager het vereiste niveau van willekeurig geweld. Verzoekster toont juist een uitgesproken individueel profiel aan — alleenstaande gescheiden vrouw, slachtoffer van seksueel geweld, bedreigd met eerwraak, zonder mannelijke beschermer, en afkomstig uit een district waar volgens de eigen landeninformatie van het CGVS in januari 2026 actief werd gevochten — zodat het gedocumenteerde geweldniveau in haar geval volstaat om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bovendien betreft de beoordeling van het CGVS slechts een momentopname tot februari 2026, terwijl de situatie nadien volatiel is gebleven, zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde recentere bronnen."

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift twee medische attesten.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoekster om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat zij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoekster om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

3.3. Verzoekster haalt geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, wat zal blijken uit wat volgt.

Verzoekster legt bij haar verzoekschrift twee nieuwe medische attesten neer.

Het eerste medisch attest van 26 mei 2026 van de centrumarts bevestigt, na klinisch onderzoek, een aantal fysieke klachten, met name: *“drukpijnlijke onderarmen + schouders zonder zichtbare hematomen”, “kneuzingen zijn aanwezig”* en *“drukpijn ter hoogte van het achterhoofd zonder hematomen”*. De arts stelt daarbij dat deze vaststellingen *“kunnen”* overeenstemmen met het door de verzoekster geschetste relaas. De Raad benadrukt evenwel dat de vaststellingen in dit attest geen sluitend bewijs vormen van de door verzoekster aangevoerde mishandelingen.

Voorts sluit de Raad zich aan bij de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat aan verzoeksters beweringen geen geloof kan worden gehecht, nu verzoekster deze feiten niet heeft vermeld bij haar eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens haar voorbereidend interview bij de DVZ, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, noch in de daaropvolgende beroepsprocedure. Verzoekster voert aan dat dit te wijten was aan haar psychische toestand, en zij betoogt in haar verzoekschrift dat het in de

internationale beschermingspraktijk algemeen erkend is dat slachtoffers van seksueel en gendergerelateerd geweld dergelijke feiten dikwijls pas laatstijdig en stapsgewijs onthullen, omwille van trauma, schaamte en vrees voor stigmatisering. Dit biedt echter onvoldoende verschoning in voorliggende zaak. Verzoekster heeft immers de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het CGVS kan beslissen over dit verzoek. Verzoekster legt dit attest pas in deze fase van de procedure neer, terwijl zij hier reeds over beschikte op het ogenblik van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt dan ook het opportunistisch karakter van dit stuk.

Het tweede medisch attest van 2 juni 2026 beschrijft uitvoerig zowel de psychische als fysieke klachten van verzoekster.

De door de spoedarts vastgestelde symptomen en klachten (waaronder tekenen van posttraumatische stress, angst en hallucinaties) wijzen op een zekere kwetsbaarheid. De Raad wijst evenwel op de beperkte bewijswaarde van dit attest, aangezien het in belangrijke mate steunt op de subjectieve verklaringen van verzoekster zelf. Wat de fysieke letsels betreft formuleert de arts bovendien voorzichtig dat deze "compatibel" zijn met het relaas van verzoekster, zonder dat wordt vastgesteld dat zij met zekerheid veroorzaakt zijn door de aangehaalde feiten. Daarnaast stelt de arts expliciet dat geen gedetailleerd onderzoek werd verricht naar het beweerd seksueel geweld, aangezien het bespreken van deze feiten bij verzoekster een aanzienlijke angst- en stressreactie uitlokt. Bijgevolg worden deze verklaringen niet objectief gestaafd.

Verder dient te worden opgemerkt dat het attest van 2 juni 2026 elementen inzake vermeende gebeurtenissen in Syrië vermengt met klachten en incidenten die zich zouden hebben voorgedaan tijdens de detentie en uitwijzingspogingen in België. Bovendien is het allesbehalve geloofwaardig dat het intrafamiliaal geweld van haar echtgenoot die zich in Irak bevindt en waarvan verzoekster al jaren gescheiden leeft, thans nog dergelijke vaststellingen kan opleveren. Hierdoor ontbreekt een duidelijk causaal verband tussen de vastgestelde letsels en een eventuele vervolging in het land van herkomst. Bovendien vallen de detentieomstandigheden in België, evenals de daaruit voortvloeiende klachten en de psychische belasting verbonden aan het migratietraject, in wezen buiten het relevante beoordelingskader van de Raad, dat zijn onderzoek toespitst op een nood aan internationale bescherming ten opzichte van Syrië.

Hoewel niet wordt ontkend dat detentie en een traumatische achtergrond een impact kunnen hebben op verzoekster, volgt hieruit geenszins dat verzoekster wezenlijke elementen van haar relaas niet zou kunnen toelichten. De vastgestelde inconsistenties hebben immers betrekking op kernaspecten van haar asielaanvraag en kunnen niet worden herleid tot schaamtebeladen details. Uit de voorgelegde medische stukken blijkt voorts niet dat verzoekster niet in staat was om consistente verklaringen af te leggen. Verzoekster werd tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming gehoord met de nodige waarborgen, en zij heeft haar verklaringen niet spontaan gecorrigeerd, maar slechts achteraf aangepast nadat zij met een negatieve uitkomst werd geconfronteerd. Bovendien blijkt dat verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een arrest van de Raad van 27 april 2026 en verzoekster nog talmde tot 1 juni 2026 om een tweede verzoek in te dienen.

De Raad acht de volgende vaststellingen van de bestreden beslissing correct en pertinent:

"In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek deels baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, daar u vooreerst geen vrees kon aannemelijk maken omwille dat u vrouw en Koerd bent. Daarnaast kon er geen gegronde vrees tot vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, worden vastgesteld omtrent de situatie met uw voormalige echtgenoot. Dat u nu plots andere verklaringen aflegt over de situatie met uw voormalige echtgenoot, zo werd u jarenlang bedreigd, fysiek en seksueel mishandeld, heeft u problemen na de scheiding met uw schoonfamilie en hebben zij banden met de SDF, is weinig ernstig te noemen (Schriftelijke Verklaring, vraag 1.1). Voorts werd u door uw voormalige schoonzus in elkaar geslagen, werd beschuldigd van overspel, zou uw schoonfamilie u willen vermoorden op basis van eerwraak en kende u een incident op uw werk als boekhoudster met uw voormalige schoonbroer waardoor u werd ontslagen en bedreigingen kreeg (Schriftelijke Verklaring, vraag 1.1).

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze beweringen, aangezien u al deze gebeurtenissen niet benoemde bij uw eerste verzoek, noch bij uw voorbereidend interview op DVZ, of uw persoonlijk onderhoud met het CGVS noch in beroep bij de RvV. Dat u dit niet deed omdat u psychologisch onstabiel was en u schaamte voelde om te praten over het seksueel geweld met uw advocaat, is geen afdoende verklaring (Schriftelijke Verklaring, vraag 1.2 en 1.3). Zeker omdat, zoals hierboven werd aangetoond, u geen enkel begin van bewijs neerlegt van uw psychologische situatie, laat staan dat u enig objectief bewijs omtrent deze aangepaste verklaringen wist neer te leggen, waardoor dit alles niets meer is dan een blote bewering. Des te

meer omdat u bij uw eerste verzoek aangaf zich goed en in staat te voelen om het persoonlijk onderhoud aan te vatten, u toen al aangaf dat u al uw redenen reeds kon vertellen bij DVZ en u tevens bevestigde dat de algemene veiligheidssituatie en de financiële situatie de enige redenen waren waardoor u Syrië verliet en niet kan terugkeren (CGVS, p. 2, 3, 20-21). Het gegeven dat u in uw tweede verzoek plots verschillende andere gebeurtenissen vermeldt geeft dan ook de zeer sterke indruk dat u dit louter doet met opportunistische beweegredenen aangezien uw eerste verzoek werd geweigerd, wat in beroep werd bevestigd.

Illustratief voor deze vaststelling is dat u in uw tweede verzoek verklaart dat uw voormalige echtgenoot en zijn familie, banden hebben bij de SDF (Schriftelijke Verklaring, vraag 1.1 en 2.7), maar toen u eerder bij uw eerste verzoek werd gevraagd of uw voormalige echtgenoot betrokken was bij groeperingen u dit ronduit ontkende (CGVS, p. 10, 12). Eveneens toen u de vraag werd gesteld of uzelf of familieleden banden hadden bij de SDF, ontkende u dit (CGVS, p. 18). U laat het na om doorheen uw tweede verzoek deze beweerde banden tussen uw voormalige schoonfamilie en de SDF op enige manier te concretiseren en legt hierover geen enkel bewijs neer, waardoor dit opnieuw een blote bewering is. Op eenzelfde manier beweerde u nu verschillende problemen te kennen met uw schoonfamilie en zouden zij u willen vermoorden op basis van eerwraak, maar toch verklaarde u eerder dat uw schoonfamilie liet weten dat u indien u een verblijfsvergunning in Europa zou bekommen, uw ex-man zou toestaan dat uw kinderen eveneens naar Europa zouden komen (CGVS, p. 10), wat niet wijst op een moeizame familiale relatie en zeker geen gewelddadige relatie zoals u nu doet uitschijnen, een vaststelling die de geloofwaardigheid hiervan opnieuw ondermijnt. Des te meer omdat u in uw huidige verzoek plots zei dat u werd bedreigd en in elkaar werd geslagen door de zus van uw ex-man, maar u opnieuw eerder bij uw eerste verzoek aangaf geen enkel persoonlijk incident of probleem te hebben meegemaakt in Syrië (CGVS, p. 20). Uw verklaringen in het kader van uw volgend verzoek vertonen een duidelijk opportunistisch karakter, waarbij u eerder aangehaalde (en door het CGVS onvoldoende bevonden) elementen zondermeer aandikt, hierbij geen rekening houdend met uw eerdere verklaringen die deze aanpassingen vaak volledig tegenspreken.”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde problemen, aangezien de neergelegde medische attesten onvoldoende bewijskracht hebben om eerdere vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, alsook gelet op de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming, zowel ten opzichte van de DVZ als tijdens de notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt dat verzoekster in staat was om haar verklaringen af te leggen en om de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Bijgevolg werpt verzoekster geen ander licht op de vaststellingen van de bestreden beslissing omtrent mogelijke bijzondere procedurele noden. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat er geen bijzondere procedurele noden in verzoeksters hoofde kunnen worden vastgesteld die het nemen van specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U haalt enkele keren aan dat u psychisch niet stabiel bent (Schriftelijke Verklaring, Meervoudige Aanvraag vertaling, 1 juni 2026, vraag 1.2 en 1.3). U laat het echter na hier enig bewijs van neer te leggen waardoor dit niets meer is dan een blote bewering. Bijgevolg kan het CGVS hieromtrent geen rekening houden in de beoordeling van uw verzoek.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De bestreden beslissing motiveerde nog terecht het volgende:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u opnieuw verwijst naar het gegeven dat u Koerd en vrouw bent (Schriftelijke Verklaring, vraag 2.1). Beide elementen werden reeds omstandig gemotiveerd in uw eerste verzoek om internationale bescherming en bevestigd in beroep door de RvV. Het louter herhalen van deze motieven toont op geen enkele manier aan dat het CGVS fout zat in haar eerdere beoordeling. Het CGVS verwijst opnieuw naar de beschikbare landeninformatie waaruit niet blijkt dat het louter feit dat iemand vrouw

en Koerd is, volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (EUAA, COI Query Syria van oktober 2025, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_10_EUAA_COI_Query_Response_Q33_Syria_Major_Human_rights.pdf; EUAA, COI report: Syria - Country Focus van 7 juli 2025, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus-July-2025>; EUAA, COI report: Syria - Country Focus van 25 maart 2025, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus>; EUAA, Country Guidance: Syria van 2 december 2025, beschikbaar op <https://www.euaa.europa.eu/country-guidance-syria>) en (COI Focus Syrië: de situatie in Noordoost Syrië (voormalig DAANES-gebied) van 19 mei 2026, beschikbaar op www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_syrie_de_situatie_in_noordoost-syrie_voormalig_daane-s-gebied_20260519.pdf; COI Query Response – Syria van 26 maart 2026, beschikbaar op www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-03/2026_03_EUAA_COI_Query_Response_Q11_Syria_Developments_Concerning_Situation_of_Kurds_M het op Algemeen Ambtsbericht Syrië van januari 2026, beschikbaar op www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2026/01/30/algemeen-ambtsbericht-syrie-januari-2026/Algemeen+ambtsbericht+Syrie+januari+2026.pdf; Syria van oktober 2025, beschikbaar op EUAA, COI Query https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_10_EUAA_COI_Query_Response_Q33_Syria_Major_Human_rights.pdf; EUAA, COI report: Syria Country Focus van 7 juli 2025, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus-July-2025>; EUAA, COI report: Syria - Country Focus van 25 maart 2025, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/coi/syria/2025/country-focus/coi-report-syria-country-focus>; EUAA, Country Guidance: Syria van 2 december 2025, beschikbaar op www.euaa.europa.eu/country-guidance-syria).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en scheidingsakte legde u reeds neer in uw eerste verzoek om internationale bescherming en werden daar beoordeeld. De verklaring van een Syrische advocaat die getuigt over wat u meemaakte (Schriftelijke verklaring, vraag 3.1) is louter subjectief van aard en heeft een gesolliciteerd karakter waardoor dit geen bewijswaarde heeft. Bovendien betreft het een kopie, dat steeds onderhevig kan zijn aan allerlei knip- en plakwerk, hetgeen de bewijswaarde ervan opnieuw relateert. De documenten omtrent de uitbetaling van uw loon tonen louter aan dat u betaald werd in Syrië, maar zijn niet in staat bovenstaande problematieken te bewijzen, laat staan dat het een aanwijzing zou zijn van uw plots toevoeging dat u ontslagen werd wegens banden tussen uw werkgever en uw vroeger schoonbroer, opnieuw een duidelijke aandikking van uw origineel relaas. Op eenzelfde manier toont de vertaling van een geboorteakte uw motieven niet aan. Tot slot legde u algemene informatie neer om de veiligheidssituatie in de provincie Hasaka aan te tonen. Deze situatie wordt infra meer in detail besproken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

In de mate dat verzoekster opnieuw verwijst naar de algemene situatie in Syrië en in haar provincie Hasaka, en een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan bevindingen in het arrest van de Raad in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming (RvV 27 april 2026, nr. 345 561). De Raad motiveerde ook het volgende: “Verzoekster toont echter gelet op de vaststellingen onder 2.3.5. (supra) geenszins persoonlijke omstandigheden aan die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er zijn in casu geen elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Immers benadrukt de Raad dat verzoekster een hoogopgeleide vrouw is met reeds werkervaring die de nodige zelfstandigheid en ondernemingszin aan de dag legde door haar paspoort in Damascus te verkrijgen en via verschillende landen tot België te reizen alsook dat zij geen gewag maakt van enig gezondheidsprobleem en overigens ondanks haar familieleden in Europa nog steeds over een netwerk beschikt in Syrië waaronder haar ouders en broer alsook andere familieleden in de regio (Verklaring DVZ, p. 6-7, 9, 11; persoonlijk onderhoud, p. 4, 6, 10, 12, 14, 16-18, 20).”

Verzoekster kan de ongeloofwaardige elementen – “alleenstaande gescheiden vrouw, slachtoffer van seksueel geweld, bedreigd met eerwraak, zonder mannelijke beschermer” – aldus evenmin aanvoeren als individuele risicofactoren en persoonlijke omstandigheden die de kans groter maken dat zij slachtoffer zal worden van willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in voorliggend beroep geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is, gelet op bovenstaande vaststellingen, van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.4. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP